HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואפילו יורש. שלא מלוה: **מוחל.** שהלוה לו נתמעט לגוקא כלום שלא מחמת המוכר והרי מחלו לגמרי. ר"מ ליה דשמואל הלכך סמכה דעתה ולא [ג] מיישינן דלמא חזיל ומחיל ליה ורבנן ליה דשמואל הלכך לא סמכה דעתה דסברה חזיל ומחיל ליה: **אימא נהו דשמואל דלמי בעי חזיל ומחיל ליה: והכא בשאה קא מיפלגי.** כלומר שם היה מקנהו קרקע כדמי שטר זה ולמי לא קנה שלוה את הקרקע ללא סמכה דעתה דבעל קרקע אבל בשאה סבר ר"מ דסמכה דעתה דכיון דליתיתים מינה לא שביק ליה לדידי ומחיל לאחריני ומר סבר אשה נמי לא סמכה דעתה במלוה על פה במאי פליגי בדרב הונא אמר רב [ד]דאמר רב הונא אמר רב [ה]מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה מר סבר כי קאמר רב ה"מ בפקדון אבל מלוה לא ומר סבר [ו]לא שנא מלוה ולא שנא פקדון נימא כתנאי התקדשי לי בשטר ר"מ אומר אינה מקודשת ור' אלעזר אומר מקודשת וחכ"א [ז]דשמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת האי שטר ה"ד אילימא שט"ח דאחרים קשיא דר"מ אדר"מ אלא בשט"ח דידה ובמקדש במלוה קא מיפלגי א"ר נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן בגון שקדשה בשטר שאין עליו עדים ור"מ לטעמיה דאמר [ח]עדי חתימה כרתי ור' אלעזר לטעמי' דאמר [ט]העדי מסירה כרתי ורבנן מספקא להו אי כר"מ אי כרבי אלעזר הלכך שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואיבעית אימא כגון שכתבו שלא לשמה ובדר"ל קמיפלגי דבעי ר"ל [י]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויה ליציאה מקשינן מה יציאה בעינן לשמה אף הויה נמי בעינן לשמה או דלמא הויות להדדי מקשינן מה הויה דכסף לא בעינן לשמה אף הויה דשטר לא בעינן לשמה בתר דבעיא הדר פשטה [יא]ויצאה והיתה [יב]מקיש הויה ליציאה מר אית ליה דר"ל ומר לית ליה דר"ל ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר"ל והכא במאי עסקינן שכתבו לשמה ושלא מדעתה ובפלוגתא דרבא ורבינא ורב פפא ורב שרביא קמיפלגי [יג]דאיתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבינא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי אינה מקודשת נימא כהני תנאי דתניא [יד]עשה לי שירים נזמים וטבעות ואקדש אני לך כיון שעשאן מקודשת דברי רבי מאיר וחכ"א אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה האי ממון ה"ד אילימא אותו ממון מכלל דת"ק סבר אפי' אותו ממון נמי לא אלא במאי [טו]בו מקדשא אלא לאו בממון אחר ושמע מינה במקדש במלוה קמיפלגי וסברי דכ"ע [טז]ישנה לשבירות מתחלה [ועד] סוף והוה מלוה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר סבר המקדש במלוה [יז]אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה מקודשת והכא בישנה לשבירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה

המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול. י"מ היינו טעמא דמחלו מחול משום דקנין שטר חינו אלא מדרבנן ולא מליס להפקיע כח הרשאה שלא יוכל למחול לאחרו וכן משמע בפרק מי שמת (ב"ב דף קמז:) דקנין שטרות חינן אלא מדרבנן [א]: **כי קאמר רב בפקדון אבל במלוה לא.** ות"ת למחי לא קאמר דכ"ע כי קאמר רב בפקדון במלוה והכא מיירי במעמד שלשתן וקמיפלגי דדשמואל סבר ליה דשמואל ואיבעית אימא דכ"ע אית להו דשמואל והכא באשה סמכה דעתה קא מיפלגי מר סבר אשה סמכה דעתה מימר אמרה לא שביק ליה לדידי ומחל ליה לאחריני ומר סבר אשה נמי לא סמכה דעתה במלוה על פה במאי פליגי בדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה מר סבר כי קאמר רב ה"מ בפקדון אבל מלוה לא שנא מלוה ולא שנא פקדון נימא כתנאי התקדשי לי בשטר ר"מ אומר אינה מקודשת ור' אלעזר אומר מקודשת וחכ"א דשמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת האי שטר ה"ד אילימא שט"ח דאחרים קשיא דר"מ אדר"מ אלא בשט"ח דידה ובמקדש במלוה קא מיפלגי א"ר נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן בגון שקדשה בשטר שאין עליו עדים ור"מ לטעמיה דאמר עדי חתימה כרתי ור' אלעזר לטעמי' דאמר העדי מסירה כרתי ורבנן מספקא להו אי כר"מ אי כרבי אלעזר הלכך שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואיבעית אימא כגון שכתבו שלא לשמה ובדר"ל קמיפלגי דבעי ר"ל שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויה ליציאה מקשינן מה יציאה בעינן לשמה אף הויה נמי בעינן לשמה או דלמא הויות להדדי מקשינן מה הויה דכסף לא בעינן לשמה אף הויה דשטר לא בעינן לשמה בתר דבעיא הדר פשטה ויצאה והיתה מקיש הויה ליציאה מר אית ליה דר"ל ומר לית ליה דר"ל ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר"ל והכא במאי עסקינן שכתבו לשמה ושלא מדעתה ובפלוגתא דרבא ורבינא ורב פפא ורב שרביא קמיפלגי דאיתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבינא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי אינה מקודשת נימא כהני תנאי דתניא עשה לי שירים נזמים וטבעות ואקדש אני לך כיון שעשאן מקודשת דברי רבי מאיר וחכ"א אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה האי ממון ה"ד אילימא אותו ממון מכלל דת"ק סבר אפי' אותו ממון נמי לא אלא במאי בו מקדשא אלא לאו בממון אחר ושמע מינה במקדש במלוה קמיפלגי וסברי דכ"ע ישנה לשבירות מתחלה [ועד] סוף והוה מלוה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר סבר המקדש במלוה אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה מקודשת והכא בישנה לשבירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה

המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול. אפי' יורש מוחל דמר אית ליה דשמואל ומר לית ליה דשמואל ואיבעית אימא דכ"ע אית להו דשמואל והכא באשה קמיפלגי מר סבר אשה סמכה דעתה מימר אמרה לא שביק ליה לדידי ומחל ליה לאחריני ומר סבר אשה נמי לא סמכה דעתה במלוה על פה במאי פליגי בדרב הונא אמר רב [ד]דאמר רב הונא אמר רב [ה]מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה מר סבר כי קאמר רב ה"מ בפקדון אבל מלוה לא [ו]לא שנא מלוה ולא שנא פקדון נימא כתנאי התקדשי לי בשטר ר"מ אומר אינה מקודשת ור' אלעזר אומר מקודשת וחכ"א [ז]דשמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת האי שטר ה"ד אילימא שט"ח דאחרים קשיא דר"מ אדר"מ אלא בשט"ח דידה ובמקדש במלוה קא מיפלגי א"ר נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן בגון שקדשה בשטר שאין עליו עדים ור"מ לטעמיה דאמר [ח]עדי חתימה כרתי ור' אלעזר לטעמי' דאמר [ט]העדי מסירה כרתי ורבנן מספקא להו אי כר"מ אי כרבי אלעזר הלכך שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואיבעית אימא כגון שכתבו שלא לשמה ובדר"ל קמיפלגי דבעי ר"ל [י]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויה ליציאה מקשינן מה יציאה בעינן לשמה אף הויה נמי בעינן לשמה או דלמא הויות להדדי מקשינן מה הויה דכסף לא בעינן לשמה אף הויה דשטר לא בעינן לשמה בתר דבעיא הדר פשטה [יא]ויצאה והיתה [יב]מקיש הויה ליציאה מר אית ליה דר"ל ומר לית ליה דר"ל ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר"ל והכא במאי עסקינן שכתבו לשמה ושלא מדעתה ובפלוגתא דרבא ורבינא ורב פפא ורב שרביא קמיפלגי [יג]דאיתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבינא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי אינה מקודשת נימא כהני תנאי דתניא [יד]עשה לי שירים נזמים וטבעות ואקדש אני לך כיון שעשאן מקודשת דברי רבי מאיר וחכ"א אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה האי ממון ה"ד אילימא אותו ממון מכלל דת"ק סבר אפי' אותו ממון נמי לא אלא במאי [טו]בו מקדשא אלא לאו בממון אחר ושמע מינה במקדש במלוה קמיפלגי וסברי דכ"ע [טז]ישנה לשבירות מתחלה [ועד] סוף והוה מלוה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר סבר המקדש במלוה [יז]אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה מקודשת והכא בישנה לשבירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה

כי קאמר רב בפקדון אבל במלוה לא. ות"ת למחי לא קאמר דכ"ע כי קאמר רב בפקדון במלוה והכא מיירי במעמד שלשתן וקמיפלגי דדשמואל סבר ליה דשמואל ואיבעית אימא דכ"ע אית להו דשמואל והכא באשה סמכה דעתה במלוה על פה במאי פליגי בדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה מר סבר כי קאמר רב ה"מ בפקדון אבל מלוה לא [ו]לא שנא מלוה ולא שנא פקדון נימא כתנאי התקדשי לי בשטר ר"מ אומר אינה מקודשת ור' אלעזר אומר מקודשת וחכ"א [ז]דשמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת האי שטר ה"ד אילימא שט"ח דאחרים קשיא דר"מ אדר"מ אלא בשט"ח דידה ובמקדש במלוה קא מיפלגי א"ר נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן בגון שקדשה בשטר שאין עליו עדים ור"מ לטעמיה דאמר [ח]עדי חתימה כרתי ור' אלעזר לטעמי' דאמר [ט]העדי מסירה כרתי ורבנן מספקא להו אי כר"מ אי כרבי אלעזר הלכך שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואיבעית אימא כגון שכתבו שלא לשמה ובדר"ל קמיפלגי דבעי ר"ל [י]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויה ליציאה מקשינן מה יציאה בעינן לשמה אף הויה נמי בעינן לשמה או דלמא הויות להדדי מקשינן מה הויה דכסף לא בעינן לשמה אף הויה דשטר לא בעינן לשמה בתר דבעיא הדר פשטה [יא]ויצאה והיתה [יב]מקיש הויה ליציאה מר אית ליה דר"ל ומר לית ליה דר"ל ואי בעית אימא דכ"ע אית להו דר"ל והכא במאי עסקינן שכתבו לשמה ושלא מדעתה ובפלוגתא דרבא ורבינא ורב פפא ורב שרביא קמיפלגי [יג]דאיתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבינא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי אינה מקודשת נימא כהני תנאי דתניא [יד]עשה לי שירים נזמים וטבעות ואקדש אני לך כיון שעשאן מקודשת דברי רבי מאיר וחכ"א אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה האי ממון ה"ד אילימא אותו ממון מכלל דת"ק סבר אפי' אותו ממון נמי לא אלא במאי [טו]בו מקדשא אלא לאו בממון אחר ושמע מינה במקדש במלוה קמיפלגי וסברי דכ"ע [טז]ישנה לשבירות מתחלה [ועד] סוף והוה מלוה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר סבר המקדש במלוה [יז]אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה מקודשת והכא בישנה לשבירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה

ורבנן מספקא להו. [ב]לפירוש זה לא גרס במילתייהו ומש"ה לאו מינה מקודשת להא מפילו ליכא צייר שום פרוטה לריכה גט מספק דשמא עדי מסירה כרתי כר"ג דלי ממנת לתין לריכה גט ג"כ קלי כר"מ דאמר עדי חתימה כרתי מכל וכל ות"ס מאי הוי [ג] דקאמר מספקא להו מי כר"מ מי כר' אלעזר:

שמין את הנייר. ודוקא מלינא לרבנן ממרי דשמין את הנייר שום פרוטה מינה מקודשת דאמר עדי חתימה כרתי הקידושין [ב] ות"ת לרבנן ממאי שמין את הנייר שום פרוטה מקודשת מספק כרתי אלעזר דאמר עדי מסירה כרתי ו"ל דלזה מהני שם היה בו שום פרוטה מקודשת קידושין גמורין אבל אם אינו שום פרוטה אינה מקודשת כי אם מספק להלריכה גט אם נשאת לאחר: [ג] **דכ"ע ישנה לשבירות מתחלה ועד סוף.** אין לדקדק מכאן דהלכה דיאנה לשבירות מתחלה ועד סוף דהא לא הוה מצי למימר דכ"ע אינה לשבירות [ד]אך ת"ל דאם רלית להניח לאיה להלכה דיאנה לשבירות מתחלה ועד סוף מסתיא דפ"ק דמסכת ע"ז (דף יט:) תנן הגיע לניפף

אינה פרוטה מקודשת. בשטר. אירוסין, ולא בשטר חוב איירי. מקודשת. קדושי ודאי, ואע"ג דאמר לה התקדשי לי בשטר זה וקבלתו הויא מקודשת מחמת קדושי כסף אם יש בו שוה פרוטה. אינה מקודשת. ודאי אלא ספק, דהא מספקא להו [אין] הלכה כר' אלעזר. ומסתברא דמקדש בשטר מלוה אם יש בו שוה פרוטה מקודשת נמי דדעתה נמי אגירא כדאוקימנא לרבנן כדס"ד דבשטר מלוה פליגי. ואיכא מ"ד דהואיל ואפיקנא משטר מלוה ואוקימנא בשטר קדושין כולהו מודו דבשטר מלוה דעתה אמלוה ולא אגוירא. לשמה ושלא מדעתה. ורבנן מספקא להו הלכך שמין את הנייר וכו'. **שירים.** אצעדה [במדבר לא, נ] מתרגמינן שירים.

עדי מסירה כרתי. תמיעת הגט אינה מן התורה אלא מפני תיקון העולם (גיטין כא:). ואין לריך לחתום בגט וכי כתב קלת לחבימה הגט קלי ולא מחמיעת ידי עלים (שם ט:). **עידי החתימה כרתי.** עיקר הקנין זו היא מחמיעתו (שם ג:). דכי כתיב וכתב דקרא מחמיעת עדים היא עיקר (ע"ל ט:). **מה יציאה בעינן לשמה.** דכתיב וכתב לה, לשמה (שם ט:). **הויה דכסף לא בעינן לשמה.** שהרי לורת הקידוש טבועה לשמה (שם). **הדר פשטה ויצאה והיתה.** שהרי עיקר שהשטר קונה נמשה מכאן למדנו (שם). **שלא מדעתה.** קודם שכתיבה לא נמלך בה ואחר כך נתיישה ונקבלה, ונבדולה קלי והוא הדין בקנינה ועבידה לשמה ולא מדעת אביה (שם). **עשה לי שירים.** למילין מצלי, ואקדש אני לך. נאכר פעולתך (ב"ק צה:). **ישנה לשבירות מתחלה ועד סוף.** מומן המקבל עליו לעשות נאכר, לא תמילין נגמר המלאכה הוא קונה כל האבירות, אלא כל פורתא ופורתא לעבד קמא קמי מגרע (ע"ז יח:). כיון שעלה שכרו לפרוטה נתחייבה לו מיד פרוטה והוא ליה מלוה נגה (ב"ק צה:).

גליון הש"ס

גמ' שכין את הנייר. ע"ל ז ע"ב תוד"ה וכי יוסף:

מוסף רש"י

המוכר שטר חוב לחבירו. שחייב לו ליה למלוה ממון ומסר לו המלוה את השטר ליד לוקח ומכרו לו וכתב לו שעבודיה, אי נמי כדפסקינן המס (ב"ב עג.) הלכתא פוחתות נקנות במסירה (רשב"ם ב"ב קמה:). **וחזר ומחלו.** המוכר שהוא מלוה מחלו לגוף, מחולל. דאמר לו ליה לגוקה לאו כעל דבריה ידיד את (כתובות פה:). דלא מכר לו לשמן נמי אלא כל זכות שבעולם ילדו ולא עדיף מאי מסתמיה דמלוה, ומיהו מעותיו יחזיר לו מוכר לגוקה, דסל הלכתא היל דגרמי, וזה ספסק מעותיו כשוקה שטרותיו של חבירו דקיימא לן למיימ מהשוה עובדא דכסייה דפרס לרב פפי ואמרי ממיה כי כשוקה (רשב"ם ב"ב קמה:). **ואפילו יורש.** של מלוה, מדחל. ומכרת הוא דלא מליס להפקיע כח של לוקח ממה שנתמעט לו שטר המלוה מלא לוכות במות הכתוב בו במקום המלוה לו היוכיח, לך לא נשכר שעבודו מן המלוה וקיבל היה עבד לוה לאיש מלוה ויכול למחול שעבודו (שם). **מוחל.** שהלוה לו נתמעט לגוקא כלום שלא מחמת המוכר והרי מחלו לגמרי. ר"מ ליה דשמואל הלכך סמכה דעתה ולא מיישינן דלמא חזיל ומחיל ליה ורבנן ליה דשמואל הלכך לא סמכה דעתה דסברה חזיל ומחיל ליה: **אימא נהו דשמואל דלמי בעי חזיל ומחיל ליה: והכא בשאה קא מיפלגי.** כלומר שם היה מקנהו קרקע כדמי שטר זה ולמי לא קנה שלוה את הקרקע ללא סמכה דעתה דבעל קרקע אבל בשאה סבר ר"מ דסמכה דעתה דכיון דליתיתים מינה לא שביק ליה לדידי ומחיל לאחריני **במעמד שלשתן.** אמר לו כן קנה. ואין טעם בדבר זה אד הוא מתנת מילי דשוינהו רבנן הלכתא גלא טעמא במס' גיטין: **בפקדון.** לתיתיה בעין וסמכה דעתא דמקנה: **במלוה.** במקדש **הפקדתי לי בשטר גרס.** ולא גרס הכא בשטר חוב: **אינה מקודשת.** ואפי' מייר שוה פרוטה דלמו דעתה להתקדש בפרוטה מייר מלא במה דכתיבא ביה: **ר' אלעזר אומר מקודשת.** ואפי' אין בנייר שוה פרוטה כדמפרש טעמא לקמן מי משום דמקדש במלוה מקודשת מי משום דמשתינן לקמיה: **שמין את הנייר.** דלעתה נמי מייר: **קשיא דר"מ אדר"מ.** דהא תניא לעיל המקדשי לי בשטר חוב ר"מ אומר מקודשת: **אלא לאו בשטר חוב דידה.** שיש לו עדים עליה: **בשטר שאין לו עדים עליו.** שטר אירוסין דקאמר שכתב לה על הנייר הרי את מקודשת לי ולא התנים עליו עדים אלא מסרו לה בפני עדים. פלוגתא דר"מ ורבי אלעזר במסכת גיטין גבי גט דקאמר ר' אלעזר אע"פ שאין עליו עדים אלא נתנו לה בפני עדים כשר שאין העדים חותמים על הגט אלא מפני תקון העולם: **כרתי.** משוי ליה ספר כריתות: **מספקא להו אי כר"מ אי כרבי אלעזר.** וסבירא להו דדעתה נמי מיירא הלכך שמין כו'. ולפי התירוץ הזה נראה בעיני אלא גרס בהא דרבנן ואם לאו אינה מקודשת אלא ואפ"ה שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ובפלוגתא דרבי מאיר ורבנן דלמר אפי' אותו ממון נמי לא מקדשא אלא בממון אחר ושמע מינה במקדש במלוה קמיפלגי וסברי דכ"ע ישנה לשבירות מתחלה ועד סוף והוה מלוה מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר סבר המקדש במלוה אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה מקודשת והכא בישנה לשבירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה מקודשת. בשטר. אירוסין, ולא בשטר חוב איירי. מקודשת. קדושי ודאי, ואע"ג דאמר לה התקדשי לי בשטר זה וקבלתו הויא מקודשת מחמת קדושי כסף אם יש בו שוה פרוטה. אינה מקודשת. ודאי אלא ספק, דהא מספקא להו [אין] הלכה כר' אלעזר. ומסתברא דמקדש בשטר מלוה אם יש בו שוה פרוטה מקודשת נמי דדעתה נמי אגירא כדאוקימנא לרבנן כדס"ד דבשטר מלוה פליגי. ואיכא מ"ד דהואיל ואפיקנא משטר מלוה ואוקימנא בשטר קדושין כולהו מודו דבשטר מלוה דעתה אמלוה ולא אגוירא. לשמה ושלא מדעתה. ורבנן מספקא להו הלכך שמין את הנייר וכו'. **שירים.** אצעדה [במדבר לא, נ] מתרגמינן שירים.

מוסף תוספות

א. דקאמר התם ורבא אמר ר"נ מתנת ש"מ דרבנן ופריך והאמר ר"נ אע"ג דאמר שמואל המוכר שט"ח לחבירו וחזר ומחלו מחול וכו' מודה שמואל שאם נתנו במתנת ש"מ שאינו יכול למחול אי אמרת בשלמא דאורייתא היינו שאינו יכול למחול אלא אי אמרת דרבנן אמאי אינו יכול למחול אלמא דהיכא דיכול למחול הוי מדרבנן. תוס' סמ"ס. ב. משום דמלוה ופרוטה דעתה אמלוה ואע"ג דאפכא שמעינן להו לקמן בההיא דעשה לו שירים ונזמים וטבעת דאוקימנא כגון שהוסיף לה נופך משלו שאני הכא דלאו דעתה אשטרא ואין דעתה אלא לראי' שבה. רמב"ן. ג. אלא לבסוף. תוס' סמ"ס. ד. דאי אינה אלא לבסוף כיון שאין מתחייב שכרו אלא הכל ביחד כשנגמרה כל המלאכה ואז מחול לה בתורת קדושין לא חשיב מלוה. תוס' ב"ק פט.

תוס' ר"י הזקן

[ומר סבר אשה נמי לא סמכה דעתה]. ופסק הר"ם [אישות פ"ד הי"ב] כחכמים דלא סמכה דעתה ואינה מקודשת, אע"ג דבהא דמעמד שלשתן הלכה כר' מאיר דהא דרב לא שנא פקדון [ול"ש מלוה] קנה ולא מצי למימר לאו בעל דברים דידיי את הילכך מקודשת, והלכתא בלא טעמא היא כדאיתא בגיטין [יד, א]. ובמקדש במלוה פליגי דר"מ [סבר] דאף ע"ג דאיכא בשטר שוה פרוטה אינה מקודשת דדעתה אמלוה ולא על השטר, ור' אלעזר סבר אפילו אין בשטר שוה פרוטה (אינה) מקודשת דמקדש במלוה מקודשת, ורבנן סברי מקדש במלוה אינה מקודשת. ורבנן כלומר מכלל דכיון שעשאן דקאמר ר"מ לף על פי שלא נתו לידה קא מתמה שלא נתמלי בו [ד] מקדשה: **שלא נתקדש במלוה קמיפלגי.** והכא מאי מלוה ליכא דקסברי כולהו ישנה לשבירות מתחלה ועד סוף כל פרוטה ופרוטה כשנגמרה מתחייב הם בעל המלאכה לפועל בשבירות עשיית המלאכה הלכך כשממזיין לה בהוא הויא לה מלוה למפרע: **אינה**

פא א מיי' פ"ו מהל' ממכיה הלכה יב סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' סו סעיף כג:

פב ב ג מיי' שם הלכה ח ופ"ג מהל' זכייה הל' ג סמג שם טוש"ע [שם סעי' יט] ומימון הלכו סעיף ג:

פג ד טוש"ע שם סי' כח סעיף ח:

פד ה מיי' פ"ל מהל' גירושין הלכה טו טוש"ע שם סי' קל סעיף ג בהגה"ה:

פה ו טוש"ע שם סי' כח סעיף ז:

פו ז מיי' פ"ב מהלכות מישות הל' כ טוש"ע שם סעיף טו: